

UZASADNIENIE

/ograniczenie uzasadnienia w trybie art. 4 24 § 3 kpk/

K. M. została oskarżona o to, że;

w dniu 23 marca 2018 roku w P., woj. (...) w sklepie (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia słodyczy w postaci 64 czekolad (...) o wartości łącznej 960 zł na szkodę sklepu (...), reprezentowanego przez G. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk.

Przez zabór w rozumieniu art. 278 kk rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 608; A. Marek, Prawo karne..., s. 522; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 253-254). Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy (por. wyrok SN z 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 5). Kradzież jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy, i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad rzeczą, dalsze jej losy oraz dalsze zmiany względem tej rzeczy są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (zob. wyrok SN z 11 stycznia 1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988, nr 7-8, poz. 55 oraz B. Świątkiewicz, glosa do tego orzeczenia, OSP 1990, z. 8, s. 302). W realiach tej sprawy, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego strona przedmiotowa występku kradzieży została zrealizowana. Rzeczy opisane w akcie oskarżenia zostały przez oskarżoną wyjęte spod władztwa pokrzywdzonego i przejęte we władanie oskarżonej.

Wina oskarżonej została udowodniona. Oskarżona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu należy ocenić jako znaczny- w rozumieniu art. 115 § 2 kk, z uwagi na zuchwały sposób działania.

Oskarżona jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżona jest zdolna do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonej lub jej winę.

Kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości jej czynu, a uwzględnia: a/ okoliczności obciążające:

- naruszenie najdalej chronionego prawa majątkowego jakim jest własność,
- uprzednia karalność za czyn podobny,
- działanie w warunkach współ sprawstwa; b/ okoliczności łagodzące:
- przyznanie się oskarżonej do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do zastosowania wobec oskarżonej

dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się przede wszystkim fakt uprzedniej karalności oskarżonej za czyn podobny, jak również wielokrotna karalność za czyny polegające na zaborze mienia o wartości dającej podstawy do przyjęcia, iż stanowią wykroczenia (notoryjność urzędowa), co nie pozwala na postawienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Na tle dotychczasowej drogi życiowej oskarżonej, mimo jej młodego wieku widoczny jest trwały ślad nieposzanowania porządku prawnego, przejawiający się w podejmowaniu przestępczych działań - ukierunkowanych zasadniczo na brak poszanowania prawa własności. Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko stosowaniu wobec oskarżonej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia

odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu , Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12,01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034),

Powyższe względy - w ocenie Sądu - nie dają podstaw do zastosowania wobec oskarżonej środka probacyjnego.

W przedmiocie kosztów obrony udzielonej oskarżonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu Sąd orzekł w oparciu o treść § 4 ust 1 i 3 oraz § 17 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 20161', poz. 1714), z uwzględnieniem stawki podatku VAT,

Mając na uwadze, iż oskarżona jest pozbawiony wolności, nie ma dochodów, ' ani majątku, uzasadniona jest ocena, iż obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi chociażby w części byłoby dla niej zbyt uciążliwe, stąd orzeczono, jak w pkt 5 wyroku (art. 624 § 1 kpk).